

ELLE KENNEDYOVÁ

YOLIO

ODKAZ

17+

NA ŽIVOT PO VYSOKEJ VÁS NIK NEPRIPRAVÍ

Elle Kennedyová
Odkaz

Elle Kennedy
THE LEGACY

Copyright © 2021. THE LEGACY by Elle Kennedy

Translation © 2022 by Klára Kruteková

Cover design by Christine Coffey

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8728-0

1. ČASŤ

PAKT

1

Logan

„Tá ma vyzlieka očami.“

„No jasnéeé, kámo.“

„Stále sa sem pozerá! Chce ma.“

„Taká sexi mladá kočka si určite neobzerá starého capa ako ty.“

„Veď mám len dvadsaťosem!“

„Fakt? To je ešte viac, než som si myslel.“

Potlačil som smiech. Trojicu burzových maklérov som počúval hádam dvadsať minút. Teda, nebol som si istý, či sú makléri, ale mali na sebe obleky šité na mieru a pili drahé drinky vo vychýrenej finančnickej štvrti, tak som možno nebol ďaleko od pravdy.

Zato ja, športovec, som sedel v deravých džínsoch a mikine na samom konci baru a nadával sa pivom. Mal som šťastie, že som vôbec našiel voľné miesto. V ten večer bolo všade plno. Počas sviatkov sú bostonské bary preplnené, ľudia si užívajú voľno z práce či zo školy.

Traja chlapíci, ktorých som špehoval, si ani nevšimli, ako som skĺzol na vedľajšiu barovú stoličku a počúval ich hlúpe reči.

„Čo myslíš, aké má Baker šance?“ opýtal sa jeden z mužov.

Spolu s blond kamarátom si premerali tmavovlasého spolusediaceho – toho „starého“. „Osem percent,“ odhadol prvý muž.

Blondín bol štedrejší. „Desať percent.“

„Tak spravme kompromis a zhodnime sa na deviatich percentách. Čiže deväť k jednej.“

Finančníci to asi nebudú. Dumal som, ako to vyrátali, ale na nič som neprišiel.

„Chodte obaja do riti. Mám u nej oveľa vyššie šance,“ protestoval Baker. „Videli ste moje hodinky?“ Zdvihol ľavé zápästie a natrčil im nablýskané rolexky.

„Deväť k jednej,“ trval na svojom ten prvý. „Ber alebo nechaj tak.“

Pán Rolex namrzene zahundral a plesol na bar bankovky. Ostatní urobili to isté.

Vypozoroval som, že hra prebiehala asi takto:

1. krok: Jeden z nich vybral ženu z baru.
2. krok: Ďalší dvaja vyrátali (toto slovo používam len obrazne) jeho šance, že od nej dostane telefónne číslo.
3. krok: Hodili na bar kopolu peňazí.
4. krok: Chlapík šiel za vybranou ženou, ktorá ho bez pardonu odmietla. Prišiel o peniaze zo stávky, ktoré však o chvíľu získal späť, pretože v druhom kole hry pohorel aj ďalší kamarát.

Úplne nezmyselná a hlúpa hra.

Popíjal som pivo a pobavene sledoval, ako pán Rolex kráča ku krásnej žene v obtiahnutých drahých šatách.

Zvraštala nos, len čo si ho všimla. Hneď som vedel, že jeho kamoši stávku vyhrajú. Nepomohli im ani drahé obleky, na ženy v bare nemali. Nóbl krásavice nedozretých frajerov netolerujú, pretože vedia, že majú na viac.

Pán Rolex sa vracal ku kamošom so zaťatými zubami a s prázdnyimi rukami. Kamaráti pobavene húkali nad výhrou.

Vo chvíli, keď si blond chlapík vyberal ďalší cieľ, položil som pohár piva na vyleštený bar a ozval sa: „Môžem hrať s vami?“

Tri hlavy sa zvrtili mojim smerom. Pán Rolex si posmešne obzrel moje ležérne oblečenie. „Prepáč, kámo. Túto hru si nemôžeš dovoliť.“

Prevrátil som oči, vytiahol z vrecka peňaženku a ukázal im jej bohatý obsah. „Myslím si, že môžem.“

„Ty tu celý čas sedíš a počúvaš nás?“ oboril sa na mňa blondiak.

„Nešepkali ste. Mimochodom, stávky zbožňujem. Je mi jedno, o čo sa hrá. A keď už sme pri tom, akú mám podľa vás šancu u...“ Pomaly som prechádzal pohľadom po preplnenom bare. „... u nej,“ dokončil som.

Namiesto toho, aby môj pohľad nasledovali, tri páry očí sa stále upierali na mňa. Dlhو si ma prezerali, akoby sa usilovali prísť na to, či si z nich len neuľahujem. Zoskočil som z barovej stoličky a podišiel k nim. „Pozrite na ňu. Je to bomba. Myslíte si, že niktoš ako ja dokáže získať jej číslo?“

Pán Rolex poľavil z ostražitosti ako prvý. „Od nej?“ spýtal sa a kývol, nie veľmi diskkrétne, k peknému dievčaťu, ktoré si objednávalo drink u barmana. „Myslíš tú slečinku Neviniatko?“

Mal pravdu. Pôsobila nevinne. Jej jemný profil odhaľoval pehy na nose, bledohnedé vlasy jej voľne splývali na plecيا namiesto komplikovaného účesu iných pipiek v bare. Napriek čiernemu priliehavému svetru a krátkej sukni pôsobila skôr ako sexi dievča od susedov než divoká mačička.

Tmavovlasý chlapík odfrkol. „Želám ti veľa šťastia.“

Zdvihol som obočie. „Myslíš si, že nemám šancu?“

„Kámo, pozri sa na seba. Si športovec, však?“

„Buď to, alebo fičí na steroidoch,“ ozval sa blondiak.

„Som športovec,“ ozrejmil som, no detaily som si nechal pre seba. Očividne nešlo o fanúšikov hokeja, inak by vo mne spoznali nováčika bostonského tímu.

A možno nie. Odkedy ma z farmy zavolali hrať do profesionálnej ligy, veľa času som na ľade nestrávil. Ešte stále som vo fáze dokazovania svojich kvalít trénerovi aj spoluhráčom. V poslednom zápase som si však pripísal jednu asistenciu, čo je skvelé.

Ibaže gól by bol ešte lepší.

„Také sladké dievčatko skôr zastrašiš,“ informoval ma pán Rolex. „Šanca, že získaš jej číslo, je... dvadsať k jednej.“

Kamaráti s ním súhlasili. „To je dvadsaťpäťpercentná šanca,“ spresnil ďalší. Už som spomínal, že ich matematika nemá zmysel, však?

„A čo ak chcem viac než len číslo?“ provokoval som ich.

Blondiak sa uškrnul. „Chceš vedieť, aké máš šance, že s ňou odídeš domov? Sto k jednej.“

Znovu som sa obzrel na brunetku. Na prekrížených nohách mala čierne zamatové čižmy s hrubými podpätkami a pôvabne srkala nápoj. Bola naozaj roztomilá.

„Dvesto dolárov, že mi do piatich minút strčí jazyk do krku,“ naparoval som sa a arogantne sa na nich uškrnul.

Moji noví kamoši vybuchli do smiechu.

„No jasné, kámo,“ chechtal sa pán Rolex. „Ak si si nevšimol, ženy v tomto bare majú úroveň. Nebudú sa olizovať na verejnosti.“

V tej chvíli som plesol na bar dvesto dolárov. „Bojíte sa mojich sexuálnych superschopností?“ doberal som si ich.

„Ha! Tak dobre. Stávku prijímam,“ pristal blondiak a položil dve stodolárové bankovky na tie moje. „Choď za ňou, nech ňa pošle do čerta, ty milovník.“

Vypil som pivo do dna. „Na odvalu,“ oznámil som trojici. Pán Rolex prevrátil oči. „Pozerajte a učte sa.“

Žmurkol som a pomalým krokom od nich odchádzal.

Okamžite sa na mňa zamerala. Na perách jej hral jemný úsmev. Doriti, aké krásne pery! Plné, ružové a lesklé.

Stretli sa nám pohľady a všetci v bare akoby zmizli. Mala krásne výrazné hnedé oči, z ktorých už sršala túžba. Zrýchlil sa mi tep. Uviazol som v jej obežnej dráhe, moje nohy sa samy náhlili k nej.

O sekundu som už stál pri nej a pozdravil ju: „Ahoj.“

„Ahoj,“ odvetila.

Musela trochu nadvihnúť hlavu, pretože som sa nad ňou týčil. Vždy som bol veľký chlap, no odkedy hrávam hokej na vyššej úrovni, ešte som zmohtnel. Korčuľovať za profíkov je drina.

„Môžem ňa pozvať na pohárik?“ navrhol som.

Zdvihla plný pohár. „Nie, ďakujem. Už jeden mám.“

„Tak na druhý.“

„Druhý nebude. V tomto smere si nedôverujem.“

„A to už prečo?“

„Som drobná. Pripijem sa už z jedného. Po dvoch vystrájam.“
Jemne nadvihla kútiky úst.

Môj vták okamžite zareagoval. „Ako veľmi?“

Zapýrila sa, no odpovedala. „Veľmi.“

Zaškeril som sa na ňu a prehnane zamával na čašníka. „Ešte jeden pre dámu!“ zvolal som.

Jej melodický smiech mi vyvolával zimomriavky. Nesmierne ma príťahovala.

Nesadol som si však na prázdnu stoličku vedľa nej, zostal som stáť. Iba som sa k nej trochu priblížil. Kolenom sa mi šuchla o bedro. Prisahám, že som počul, ako aj pri tomto nepatrnom kontakte zatajila dych.

Obzrel som sa na svojich nových kamošov. So záujmom nás pozorovali. Pán Rolex si dramaticky poklepkal po hodinkách, pripomenul mi, že čas beží.

„Takže, počúvaj...“ naklonil som sa k jej uchu, aby ma počula. Tentoraz som už videl, že zatajila dych. Plné prsia sa jej s nádychom nadvihli. „Kamaráti mi dávajú dvadsaťpäťpercentnú šancu, že získam tvoje číslo.“

Oči jej šibalsky zažiarili. „Fíha. Veľkú dôveru k tebe nemajú. To mi je ľúto.“

„To nič. Už som vyhral aj ťažšie stávky. Ale... prezradím ti tajomstvo...“ Obtrel som sa jej perami o ušný lalôčik a zašepkal: „Tvoje číslo nechcem.“

Prekvapene sa mykla a prebodla ma pohľadom. „Nechceš?“

„Nie.“

„Čo potom chceš?“ Odpila si z pohára.

Chvíľu som mlčal a potom odvetil: „Chcem ťa pobozkať.“

Priškrtené sa zasmiala. „To vravíš len preto, lebo dúfaš, že ti to dovolím, a ty im tak dokážeš, že nie si lúzer.“

Znovu som sa obzrel. Pán Rolex sa spokojne uškŕňal. Znovu zaľukal na hodinky. Tik-tak.

Mojich päť minút už takmer ubehlo. Vlastné hodinky mi ukazovali, že zostávajú už len dve.

„Nie,“ povedal som. „Nie preto ťa chcem pobozkať.“

„Skutočne?“

„Skutočne.“ Olizol som si spodnú peru. „Chcem ťa pobozkať, pretože si najsexi dievča v tomto bare,“ mykol som plecami. „A, mimochodom, očividne to chceš tiež.“

„Ako si na to prišiel?“ vyzvala ma.

„Dívaš sa mi na pery, odkedy som za tebou prišiel.“

Prižmúrila oči.

„Poviem ti to otvorene.“ Jemne som jej prešiel končekmi prstov po útlom ramene. Aj keď som sa nedotkol jej nahej pokožky, očividne sa zachvela. „Kamoši si myslia, že si neviniatko, ktoré sa niekoho ako ja zľakne. Niekoho takého drsného a tvrdého. No vieš, čo si myslím ja?“

„Čo?“

„Podľa mňa sa ti drsné a tvrdé veci páčia.“ Znovu som sa k nej naklonil. V ušiach mala maličké diamantové náušnice. Neovládol som sa a špičkou jazyka jednu z nich olizol.

Znovu sa nadýchla a ja som pocítil prívál uspokojenia.

„Podľa mňa nie si ani trošku nevinná,“ pokračoval som. „Nie si dobré dievčatko. Túžiš mi strčiť jazyk do úst, zaryť mi nechty do chrbta a nechať sa pretiahnuť tu a teraz pred celým barom.“

Nahlas zavzdychala.

Vo chvíli, keď sa mi na perách usadil nafúkaný úsmev, ma zdrapila za krk.

„Máš pravdu,“ zašepkala mi pri perách. „Vôbec nie som dobré dievčatko.“

Vták mi stvrdol skôr, než mi vopchala jazyk do úst. No len čo mi ho vsunula medzi oddelené pery, zavzdychal som. Chutila ako džin a sex. Opätovoľ som jej lačné bozky a plne si uvedomoval po-

vzbudivé pokriky okolo nás. Určite vychádzali od mojich burzových kamošov, no nestíhal som sa kochať ich údivom.

A kým naše jazyky kĺzali okolo seba, vsunul som jej nohu medzi hebké stehná. Nech vie, aký som z nej tvrdý.

„Panebože,“ vydýchla. Odtiahla sa a z očí jej sršala túžba. „Vypadnime odtiaľto a dokončíme to v súkromí.“

„Nie. Chcem ňa tu a teraz,“ zachrapčal som.

Zažmurkala. „Teraz?“

„Ehm.“ Položil som jej dľaň na štíhly pás a dráždivo ju pohladil. „Počul som, že na dámskych toaletách sú veľmi priestranné kabínky...“

Položila mi dľaň na hrud'. Nie však preto, aby ma od seba odtisla. Tiež ma dráždila, zatiaľ čo mi rozpáleným pohľadom blúdila po tele. Potom naklonila hlavu a opýtala sa: „Čo by na to povedala tvoja frajerka?“

Chlipne som sa usmial. „Povedala by... *rýchlo, John, nech už som.*“ Grace znovu zavzdychala.

„Myslel som si,“ doberal som si ju, no svoje dievča som nezmiatol.

Niekedy nemôžem uveriť, že je to to isté dievča, ktorému som raz nechtiac zaklopal na dvere do internátnej izby. Že táto nebojácna žena, sexi diablíca, ktorá by mi dovolila pretiahnuť ju na dámskych toaletách, je tá sladká Grace Iversová, do ktorej som sa kedysi bezhlavo zaľúbil.

Aj keď práve ona vybrala tento bar a skontrolovala čistotu na dámskych toaletách, než súhlasila s hraním rolí. Takže, áno, stále je to to čudné dievča, čo som pred rokmi spoznal. No zároveň je to aj moja sexi, žiadostivá frajerka.

Chytil som ju za ruku a stiahol z barovej stoličky. Ešte stále som bol tvrdý ako kameň a úľavu som potreboval ako soľ. Jej plytké dýchanie prezrádzalo, že je rovnako nadržaná ako ja.

„Tak, čo povieš?“ opýtal som sa a hladil jej palcom dľaň.

Grace sa postavila na špičky a pritísila mi pery na ucho. „*Rýchlo, John, nech už som.*“

Potlačil som zúfalý ston a nasledoval ju do zadnej chodbičky. Než sme prešli dverami, hodil som posledný pohľad ponad plece. Chlapci z burzy na mňa zízali ako na mimozemšťana. Blahosklonne som kývol na peniaze na bare, akoby som vravel *nechajte si ich*.

Nepotrebujem vyhrať žiadnu hlúpu stávkku. Už dávno som najšťastnejší chlap v tomto bare.

2

Logan

„Naozaj si to nemusel robiť," trval na svojom Gracein otec, keď som zaklapol kapotu jeho SUV. „Niežeby som si to nevážil, ale pripadáam si ako ťulpas, že mi musíš na Štedrý večer opravovať auto."

Čistou handrou som si utrel šmuhu od motorového oleja na brade a potláčal smiech. Tima Iversa mám skutočne rád, no keď dospelý chlap používa slovo „ťulpas", je to dôvod na znepokojenie.

Za štyri roky, čo randím s jeho dcérou, by som spočítal na prstoch jednej ruky, koľkokrát som ho počul nadávať, čo skutočne drasticky kontrastuje s mojou výchovou. Vyrastal som s otcom alkoholikom, ktorého každé druhé slovo bola nadávka. Chúďa mama raz musela ísť k riaditeľke škôlky na koberček, pretože som nejaké decko nazval „zasraným pakom". Och, to boli časy... veľmi zlé, smutné časy.

Našťastie sa odvtedy všetko zmenilo. Otec je už takmer štyri roky triezvy, a aj keď sme vojnovú sekeru nezakopali úplne, aspoň som ho už prestal nenávidieť.

Ak mám byť úprimný, otcovský vzor som našiel práve v Graceinom otcovi. Je to fajn chlap, ak prehliadnem fakt, že má radšej futbal než hokej. Nikto však nie je dokonalý.

„Tim, nenechám predsa svojho takmer otca platiť za výmenu oleja, keď to viem spraviť zadarmo," informoval som ho. „Vyrastal som v garáži. Olej vymením aj so zavretými očami."

„Určite?“ opýtal sa. Posunul si okuliare v drôtenom ráme na koreň nosa. „Vieš, že by som ťa nikdy nezneužil, synak.“

Synak. Dofrasa! Tým oslovením ma vždy dostane. Nemal dôvod volať ma tak. Nie sme s Grace zobratí ani nič také. Keď sme spolu začali chodiť, myslel som si, že je to asi ten typ chlapíka, čo tak nazýva každého chalana. Mýlil som sa. Synak som len ja. A musím priznať, že ma to teší.

„Viem a práve preto som sa ponúkol,“ uistil som ho. „A ako som už povedal, už sa neopováž vyhadzovať peniaze v drahých servisoch. Môj brat sa o teba postará. Zadarmo.“

„Ako sa mu inak darí?“ Gracein otec zamkol auto a vybral sa ku garážovým dverám.

Nasledoval som ho na príjazdovú cestu, studený vzduch mi okamžite ochladil tvár. Túto zimu v Hastingse ešte nesnežilo, no Grace spomínala, že v predpovedi počasia hlásili na ráno poriadnu metelicu. Skvelé. Zbožňujem biele Vianoce.

„Jeff sa má fajn,“ odvetil som. „Praje vám veselé Vianoce. Mrzí ich, že nemohli prísť na večeru.“

Brat so ženou Kylie trávili tento rok sviatky v Mexiku s jej rodinou. Jej rodičia oslavovali štyridsiate výročie svadby, preto sa rozhodli pre destináciu zaliatu slnkom. Ale pridá sa k nám moja mama s mojím nevlastným otcom Davidom, takže nám bude veselo. S Grace sa vždy bavíme pri rozhovoroch jej otca – upätého molekulárneho vedca, a môjho neveriteľne nudného otčima – účtovníka. Minulý rok sme sa stavili, koľko nudných tém sa im podarí počas večere prebrať. Grace si tipla dvanásť a stávkou vyhrala. Ja som tipoval iba desať, no podcenil som Timovu novú posadnutosť starodávnymi fľašami na mlieko a Davidovu zbierku keramických sloníkov.

„Aj Josie mrzí, že nemohla prísť,“ povedal Tim. Narážal na Graceinu mamu, ktorá žije v Paríži. I keď sa pred rokmi rozvedli, Graceini rodičia si stále boli veľmi blízki.

Na rozdiel od tých mojich, ktorí nevydržia spolu v jednej miest-

nosti, ani keď je otec triezvy. S Grace sme sa často bavili o tom, čo bude, keď sa vezmeme – keď, nie ak, pretože raz k tomu určite dôjde. Vieme, že sme si súdení. No máme z toho stres, pretože nevieme, čo s pozvánkami. Nakoniec sme usúdili, že asi zdrhneme a vezmeme sa tajne, aby sme sa vyhli tej dráme. Pretože moja mama v žiadnom prípade nepríde, ak príde otec.

Vôbec jej to nezazlievam. Robil jej zo života peklo. Roky musela riešiť jeho opilecké záchvaty, straty vedomia a neúspešné liečenia, zatiaľ čo sama vychovávala dvoch synov. Pochybujem, že mu niekedy odpustí. Je zázrak, že sa to podarilo mne a Jeffovi.

„Už vieš, kedy budeš môcť mať v lete voľno a ísť s Grace do Paríža?“ opýtal sa. Mierili sme k verande.

„To závisí od toho, ako sa nám zadarí v play-off. Leto v Paríži je skvelá vyhládka, no znamenalo by to, že sme sa nedostali do posezóny, čo je naprd.“

Tim sa zachechtal. „Vidíš, keby si hral futbal, sezóna by sa ti skončila vo februári a mohol by si ísť na výlet...“

„Jedného dňa ťa pripútam k stoličke a budeš musieť pozeráť hokej dovtedy, kým ho nezačneš zbožňovať.“

„Ani to by nezabralo,“ zamietol veselo.

Zaškeril som sa. „Musíš mojím mučiacim technikám viac dôverovať.“

Práve sme dorazili ku schodom na verandu, keď pri obrubníku pred domom zastala veľká hnedá dodávka. Na sekundu ma to zmiatlo, napadlo mi, že je to mama s Davidom, potom som však zbadal logo UPS.

„Ešte stále doručujú?“ začudoval sa Tim. „O šiestej na Štedrý večer? Chudák.“

Veru tak. Chudák. Kuriér pôsobil naozaj vyčerpane. Kráčal po chodníku k nám. V jednej ruke držal balík, v druhej mohutný telefón.

„Dobrý večer, páni,“ pozdravil, keď k nám podišiel. „Veselé Vianoce a prepáčte, že vás vyrušujem. Vy ste moja posledná dnešná zástavka. Mám tu niečo pre Grace Iversovú.“

„Veselé Vianoce," zaželel mu Tim. „Áno, to je moja dcéra. Je vnútri, ale zbehnem po ňu, ak treba niečo podpísať."

„Nemusíte. Stačí mi podpis hocikoho z rovnakej domácnosti." Podal mu telefón a plastové pero a Gracein otec naškriabal svoj podpis. Kuriér sa s nami rozlúčil a náhlil sa späť do svojej dodávky. Nepochybne sa už tešil domov za svojou rodinou.

„Od koho to je?" opýtal som sa.

Tim si prečítal ceduľku s adresou odosielateľa. „Meno tu nie je. Len bostonský poštový priečinok."

Balíček mal asi päťdesiat krát päťdesiat centimetrov, a keď mi ho Tim podal, postrehol som, že je dosť ľahký. Prižmúril som oči. „Čo ak je to bomba?"

„V tom prípade vybuchne, my zomrieme a atómy, z ktorých sa skladáme, nájdú nové využitie inde vo vesmíre."

„A šťastné a veselé všetkým!" zvolal som prehnane nadšene a prevrátil oči. „Ty teda vieš pokaziť náladu."

„Čo je to?" zaujímala sa Grace, keď sme vošli do obývačky veľkého viktoriánskeho domu.

„Netuším. Práve to prišlo. Pre teba," podal som jej balík.

Grace si roztomilo zahryzla do pery, čo robí vždy, keď premýšľa. Pohľadom zaletela ku krásne ozdobenému stromčeku a ku kôpke dokonale zabalených darčiekov pod ním. „Tam ho položiť nemôžeme," vyhlásila po chvíli. „Moja obsedantno-kompulzívna porucha mi nedovolí zaspáť s vedomím, že je tam balík, ktorý nevyzerá tak pekne ako ostatné."

Odfrkol som. „Tak ti ho zabalím, ak chceš."

„Už nemáme baliaci papier."

„Tak použijem noviny. Alebo papier na pečenie."

Moja frajerka na mňa doslova zízala. „Toto som nepočula."

Jej otec sa zasmial. Zradca.

„Fajn. Tak ho otvor," navrhol som. „Nevieme, od koho je, takže by to ani nemusel byť vianočný darček. Mohla by to byť bomba, ale neboj sa, zlatko, tvoj otec ma uistil, že ak vybuchneme, naše atómy si nájdú nové uplatnenie."

Grace si povzdychla. „Niekedý vám vôbec nerozumím,“ konštatovala a odbehla do kuchyne po nožnice.

Popritom som obdivoval jej zadok v žiarivo červených legínsach. Zlادila ich s červeno-bielým pásikavým svetrom. Jej otec bol oblečený v podobnom svetri, no ten mal zeleno-červené pruhy a nepodarený obrázok soba. Keď som ho v ňom prvý raz uvidel, myslel som si, že je to mačka. Tú hrôzu mu vraj uplietla Graceina mama, keď bola Grace ešte malá. Keďže ja som si v detstve pekné sviatky veľmi neužil, iversovské čudné zvyky sa mi celkom páčili.

„Tak sa doň pozrime,“ povedala Grace naradostene a prestrihla lepiacu pásku.

Ja som však bol naďalej ostražitý. Ešte som sa nezbavil pocitu, že by mohlo ísť o pokus o atentát.

Otvorila kartónovú škatulu a vytiahla z nej kartičku. Zamračila sa.

„Čo sa tam píše?“ naliehal som netrpezlivo.

„Chýbaš mi.“

Moja ostražitosť sa vyšpičkovala. Doriti, čo to má znamenať? Dopiekla, kto posielala mojej frajerke darček s odkazom *chýbaš mi*?

„Žeby od mamy?“ uvažoval Tim, ktorý sa tváril rovnako zmätene ako my.

Grace vložila ruku do balíčka a prehrabávala sa v kope baliaceho papiera. Keď prstami nahmatala vec vnútri, zamračila sa ešte väčšmi. Vytiahla ruku aj s darčekom. Zazrel som čosi bielo-modro-čierne. Grace zvrieskla a hodila darček na zem, akoby ju páčil.

„Nie!“ skríkla. „Nie. Nie. Nie. Nie, nie, nie, *nie*.“ Naštvané sa na mňa pozrela a namierila na mňa prst. „Daj to preč, John.“

Preboha. Keď som podišiel k balíku, docvaklo mi to. Už som vedel, čo v ňom je. Áno.

Bol to Alexander.

Vytiahol som zo škatule porcelánovú bábiku. „Čo je to?“ dožadoval sa Gracein otec vysvetlenia.

„Nie,“ opakovala Grace a ukazovala na mňa. „Nech zmizne. Hneď.“

„A čo s ním mám urobiť? Hodiť ho do koša?“

Zbledla. „To nemôžeš urobiť. Čo ak sa našťve?“

„Samozrejme, že sa našťve. Pozri sa naňho. Je našťvaný stále.“

Prinútil som sa pozrieť na Alexandrovu tvár a netriasť sa. Nemohol som uveriť, že som ho nevidel sedem blažených mesiacov. Zo všetkých znepokojujúcich starodávnych bábik patrila tejto najvyššia priečka. Bol to chlapec s neprirodzene bielou tvárou, veľkými bezduchými modrými očami, čudným hrubým čiernym obočím, malými červenými perami a čiernymi vlasmi s výraznými kútmi. Oblečenú mal modrú tuniku, čiernu bundičku a šortky, okolo krku uviazanú bielu šatku a na nohách žiarivé červené topánky.

V živote som nevidel strašidelnejšiu vec.

„Oficiálne ti zakazujem kamarátiť sa s Garrettom. Myslím to smrteľne vážne,“ vyhlásila Grace.

„Na jeho obranu musím povedať, že s tým začal Dean,“ podotkol som.

„Ani s ním sa už nebudeš kamarátiť. S Tuckerom môžeš, pretože viem, že túto ohavu neznáša rovnako ako ja.“

„Hádam si nemyslíš, že mne sa páči!“ neveriacky som na ňu zízal. „Veď sa naňho pozri!“ zamával som bábikou pred Grace, ktorá sa uhýbala, akoby ju jej zavalité rúčky mohli zasiahnuť.

„Nechápem, o čom hovoríte,“ ozval sa Tim a načiahol sa za bábikou. „Je krásny! Pozrite sa na to stvárnenie.“ Obdivoval bábiku. Zdesene sme ho pozorovali.

„Dofrasa, oci!“ zavzdychala Grace. „Teraz už pozná aj tvoj dotyk.“

„Kde ho vyrobili? V Nemecku?“ Ďalej Alexandra skúmal. „Vyzerá ako nemeckej výroby. Devätnáste storočie?“

„Tvoje vedomosti o starodávnych bábikách mi naháňajú strach,“ povedal som úprimne. „Nežartujeme, Tim. Polož ho, inak si ňu zapamätá. Pre nás je neskoro – nás už pozná. No ty sa ešte môžeš zachrániť.“

„Pred čím?“

„Je prekliaty,“ odvetila Grace pochmúrne.

Prikývol som. „Niekedy na človeka zažmurká.“

Tim prešiel prstami po pohyblivých viečkach bábiky. „Tento mechanizmus je starý niekoľko storočí. Ak sa oči otvárajú a zatvárajú samy od seba, je to preto, lebo sa vydrali.“

„Už sa ho nedotýkaj,“ prosíkala Grace.

Čo ho omrzelo život? Garretta určite áno, pretože ho zabijem, hneď ako ho stretnem. Mám ho rád ako brata, je to môj najbližší priateľ, spoluhráč, skvelý človek. Ale urobiť nám na Vianoce toto?

Priznávam, zneužil som kľúč od Garrettovho a Hannahinho domu, aby som im tam Alexandra na jej narodeniny prepašoval. Ale aj tak.

„Môžem si ho odfotiť a zistiť, akú má hodnotu?“ opýtal sa Tim, keď sa v ňom znovu ozval akademický čudák.

„Netreba. Stojí štyri litre,“ oboznámil som ho.

Obočie mu vystrelilo. „Štyritisíc dolárov?“

Grace prikývla. „Aj preto by sme ho nemali vyhadzovať. Premrhať toľko peňazí nie je správne.“

„Dean ho pred pár rokmi kúpil na nejakej aukcii,“ vysvetlil som. „Písalo sa o ňom, že je prekliaty, tak Deanovi napadlo, že by bolo vtipné kúpiť ho Tuckerovej dcére, ktorá bola v tom čase len bábätko. Sabrina sa naštvála a počkala, kým Dean a Allie prídu do mesta, a podplatila niekoho v hoteli, aby položil bábiku Deanovi na vankúš.“

Grace za zachichotala. „Allie vravela, že keď rozsvietil a zbadal na posteli Alexandra, pišfal ako malé dievčatko.“

„A stala sa z toho tradícia,“ dokončil som napoly s úškrnom, napoly s povzdychom. „V podstate si Alexandra posúvame vždy, keď to ten druhý najmenej očakáva.“

„A čo o ňom vravel predávajúci?“ vyzvedal Tim zvedavo. „Je za tým nejaký príbeh?“

Grace pokrútila hlavou. „Oci. Prosím, nehovor mu ‚to‘. Počuje ňu.“

„Bola k nemu kartička s informáciami,“ mykol som plecami. „Nepamätám si, kto ju má teraz, ale v skratke, volá sa Alexander a patril malému chlapcovi menom Willie, ktorý zomrel počas migrácie svojej